

Arrest

nr. 142 771 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2011, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van 9 mei 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE en loco advocaat N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.03.2010 werd ingediend in de gemeente Tremelo door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Betrokkene haalt aan dat zij omwille van de redenen waarom zij asiel heeft aangevraagd in België over geen paspoort beschikt en dat zij niet kan terugkeren naar Kenia om een paspoort of identiteitskaart aan te vragen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij bij de voor haar bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat zij niets kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 31.03.2010 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 21.01.2010 van haar asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.3. Op 9 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

*In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 28/10/2010,
wordt aan*

(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 08/06/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij {zij} beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Op 21/01/2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21/01/2010, Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : *"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd"*.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de eerste verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind.

3.2. Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 9 mei 2011 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2011.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 28 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna "de bestreden beslissing".

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur' en tenslotte werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

Na het citeren van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, licht de verzoekende partij haar enig middel als volgt toe: *"Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 die de vreemdelingenwet wijzigt blijkt: « (...) de aanvraag tot machtiging tot verblijf kan slechts onontvankelijk worden verklaard als de identiteit van een persoon onzeker is. Met moet vermijden dat de verblijfstitels dienen om een (gewilde) onduidelijkheid met betrekking tot de identiteit te regulariseren » Dat gelet op de ratio legis van dit artikel, verwerende partij gehouden is de redenen uiteen te zetten waarom de identiteit van verzoekster onduidelijk blijft ondanks het neerleggen van haar geboorteakte; Dat verzoekster hiertoe verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de een document dat voorgelegd wordt niet verworpen kan worden om de enige reden dat dit document de onmogelijkheid niet aantoonde zich een aanvaardbaar identiteitsdocument te verschaffen, maar dat de redenen uiteengezet moeten worden waarom men van oordeel is dat de identiteit van de geïnteresseerde onzeker of onduidelijk bleef desondanks de neerlegging van een document in die mate dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard; Dat vervolgens diezelfde rechtspraak besluit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen daar deze niet voldoen aan de motiveringsplicht; Dat dit in casu eveneens het geval is geweest gelet op wat supra uiteengezet werd; Dat eerst en vooral de motivering volgens dewelke verzoekster haar aanvraag niet vergezelde van een "internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006" niet afdoende is; Dat daarenboven de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich, ondanks haar asielaanvraag, tot de bevoegde ambassade in België had moeten richten; Dat verzoekster echter vreest voor vervolging of onmenselijke behandelingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst; Dat hierbij eveneens rekening moet gehouden worden met een subjectief-psychologisch element in hoofde van verzoekster aangaande de vrees voor vervolging zoals bepaald door artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève; Dat verzoekster zich bijgevolg niet tot de bevoegde ambassade in België kan richten; Dat het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt: « De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed » Dat het artikel 2 van de wet van 1991 tot principe verheft dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed; Dat daarenboven het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert dat « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. » Dat bijgevolg de bestreden beslissing de bovenvermelde bepalingen schendt en nietig verklaard moet worden".*

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing

naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Daarnaast wordt gemotiveerd over de redenen waarom het voorgelegde stuk, zijnde een geboorteakte niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument en waarom het feit dat zij omwille van het aanvragen van asiel in België over geen paspoort beschikt en zij niet terug kan naar Kenia om een paspoort of identiteitskaart aan te vragen, haar niet vrijstelt van de vereiste om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoonst” (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

4.4. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partij legt noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. De verzoekende partij legt ook geen geldige verklaring af waarom zij vrijgesteld zou zijn.

4.5. In zoverre de verzoekende partij meent dat gelet op de *ratio legis* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verwerende partij gehouden is de redenen uiteen te zetten waarom haar identiteit onduidelijk blijft ondanks het neerleggen van haar geboorteakte en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een voorgelegd document niet kan verworpen worden om de enige reden dat dit document de onmogelijkheid niet aantoonde zich een aanvaardbaar identiteitsdocument te verschaffen, maar dat de redenen uiteengezet moeten worden waarom men van oordeel is dat de identiteit van de geïnteresseerde onzeker of onduidelijk bleef desondanks de neerlegging van dat document, dat dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing daar niet voldaan is aan de motiveringsplicht en dat dit *in casu* eveneens het geval is, stelt de Raad vast dat de verwerende partij de geboorteakte in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betreffende de geboorteakte zou gesteld hebben dat dit document de onmogelijkheid niet aantoonde zich een aanvaardbaar identiteitsdocument te verschaffen, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk lijkt voor te houden, doch wel degelijk motiveerde waarom zij van oordeel is dat de identiteit van de verzoekende partij onzeker blijft, namelijk dat, hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, een geboorteakte niet aantoonde dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en niet dezelfde bewijswaarde heeft. Deze concrete motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

4.6. Waar de verzoekende partij stelt dat de motieven *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* niet afdoende zijn, gaat zij voorbij aan het geheel van de motieven. Zoals reeds gesteld motiveert de verwerende partij immers verder over de redenen waarom het voorgelegde stuk, zijnde een geboorteakte niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument en waarom het feit dat zij omwille van het aanvragen van asiel in België over geen paspoort beschikt en zij niet terug kan naar Kenia om een paspoort of identiteitskaart aan te vragen, haar niet vrijstelt van de vereiste om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

4.7. De verzoekende partij betwist voorts het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat zij zich had moeten richten tot de bevoegde ambassade in België, ondanks haar asielaanvraag. Zij wijst er op dat zij vrees voor vervolging of onmenselijke behandelingen in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst en meent dat rekening dient gehouden te worden met een subjectief-psychologisch element in hoofdte van de verzoekende partij aangaande de vrees voor vervolging zoals bepaald door artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en dat zij zich aldus niet kan wenden tot de bevoegde ambassade in België.

Gelet op het gegeven dat de asielaanvraag en de vraag tot subsidiaire bescherming van de verzoekende partij op 24 juli 2009 werd geweigerd, hetgeen overigens bevestigd werd in beroep door deze Raad op 27 oktober 2009 bij arrest nr. 33.284, alsook het geven dat de respectievelijk tweede en derde asielaanvraag van de verzoekende partij bij beslissingen van 1 december 2009 en 21 januari 2010 niet in overweging werden genomen, hetgeen impliceert dat de Belgische overheden de voorgehouden vrees voor vervolging van de verzoekende partij reeds meerdere keren grondig onderzochten doch deze vrees niet konden weerhouden, is het niet kennelijk onredelijk dat van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij haar ambassade in België contacteert ten einde een identiteitsdocument te bekomen dat voldoet aan de vereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of minstens een verklaring bijbrengt die de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonde.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dienaangaande dan ook duidelijk en terecht in de bestreden beslissing van 28 oktober 2010 als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat zij omwille van de redenen waarom zij asiel heeft aangevraagd in België over geen paspoort beschikt en dat zij niet kan terugkeren naar Kenia om een paspoort of identiteitskaart aan te vragen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij bij de voor haar bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat zij niets kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

4.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.9. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginsel van behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER